

Klemtoon

Geert Klaasen

Een koude windzucht strijkt langs zijn gezicht.

Wat gebeurt er?

Zijn huid is bezet met kippenvel. Zijn oogleden voelen gesloten aan.

Waar is hij?

Gedachten kraken in zijn hoofd, warrig en onzuiver. Zijn lichaam rust op een metalen tafel. Langzaam verdwijnt de stroefheid uit zijn hersencircuits.

Misschien krijgt hij zijn ogen nu wel open?

De wereld buiten is even donker als die waarin hij ter wereld kwam. Opgelucht voelt hij de koude wind verminderen.

Of past zijn lichaam zich aan?

De kamer hult zich in een donkerblauw licht zonder bron. Afgezien van de tafel is de kamer leeg. De strakke schaduwen van de stalen wanden omsluiten hem in een veilige kooi.

Niets kan hem overkomen.

Trillend zet de tafel zich in beweging. Terwijl ze tergend traag overeind kantelt, ziet hij licht branden; felle witte strepen afkomstig van een deurspleet. Hij wacht en kijkt, maar de deur blijft gesloten.

Wat zou zich daarachter bevinden?

Onverschillig helt de tafel verder. Paniek steekt de kop op.

Hij glijdt weg!

Zijn hart klopt als een razende in zijn borstkas. Zijn mond is kurkdroog en het zweet breekt hem uit. Machteloos voelt hij zijn rug over het gladde metaal omlaag schuiven. Hij gruwet van zijn hulpeloosheid; van de volledige, ongewilde overgave aan onvatbare krachten.

Gevoel schiet door zijn handen. Krampachtig vormen ze een krachteloze klauw. Vruchteloos. Zijn armen graaien vergeefs naar houvast.

Hij ademt diep. Een zwak lichaam impliceert daarom geen willoos lichaam. Concentratie troept zich samen, knedend als een getrainde spierbundel. Adem in, adem uit. De wil is sterk. Zijn rechterhand registreert een vorm.

Een riem!

Hij denkt geen twee keer na. Met een enorme krachtinspanning klikt hij de riem over zijn buik vast. Een zaligmakend gevoel overvalt hem: de borrelende geboorte van zijn grootste verlangen.

Controle.

Controle. Absolute zeggenschap. Het bannen van overlevering. De punt van de piramide. Heerser over de onderlagen. Hij wil iets betekenen, van belang zijn, een beslisser zijn!

De tafel draait alsmat verder, maar het deert hem niet. Hij ligt stevig gefixeerd. Bloed stroomt naar zijn voeten. Ongeveer dertig graden; zover is hij al gekomen.

Zijn linkerhand stuit op iets, nee, creëert iets. Vol anticipatie glijden zijn weke vingers over honderden toetsen. De zelf opgelegde zekerheid drukt elke twijfel de kop in. Met heilig ontzag drukt hij vervolgens een knop in. Adrenaline pompt door zijn lichaam. Hij heeft een nieuwe wereld doen ontplooiën; één die hij onder controle heeft.

Een scherm verschijnt vanuit het niets. Zijn trillende oogleden richten zich op het apparaat. De aanwezigheid van de kamer wordt verbannen naar haar verste hoeken. Ruimte wordt relatief. Aarzelend begint hij te typen. Hoekige letters vormen zich op het trillende glas.

Niet genoeg.

Met links typt hij een commando en in zijn rechterhand verschijnt een computermuis. Zijn borst zwelt van trots.

Dit is precies wat hij wil.

Razendsnel begint hij te typen, terwijl het pijltje over het scherm zoekt. Een wonderlijke wereld ontwikkelt zich voor zijn geestesoog. Kleurige vormen, ingewikkelde figuren en symbolen die onbegrijpelijk zijn voor elke buitenstaander, vliegen in een helle tempo over de monitor. Een tweede toetsenbord doemt op, zodat zijn linkerhand van de ene naar de andere verspringt, terwijl de muis vervormt tot een gesofisticeerde joystick.

De tafel staat bijna op vijfenveertig graden.

Comfortabel.

Af en toe werpt hij een blik op de deur, maar die blijft gesloten.

Zijn lichaam trilt van opwindning. Op de zes zwevende beeldschermen creëert hij blauw. Blauw boven groen. Hij programmeert bergen en dalen, rivieren en woestijnen, bossen en vlaktes; kortom alles wat zijn onverzadigbare creativiteit begeert. Bijna voelt hij zich ergens thuis. Alles wat hij schept, welt op uit een onuitputtelijke poel van verlangen die zich diep in hem verschuilt. Het ritmische getik van zijn hart slaat op hol. Zijn ademhaling vertoont raspemde uitputting. Het bloed stoomt door zijn aderen en voedt de overdruk in zijn hersenpan.

Zo houdt hij dit niet lang vol.

Hij tovert talrijke elektroden op zijn schedel. De werkdruk vermindert enigszins, nu slechts zijn gedachten de wereld sturen. Zijn trillende spieren ontspannen zich. Hij zucht opgelucht en kalmeert.

Dit is mooi. Sereen mooi. Als een effen mooiheid waarin je jezelf dreigt te verliezen.

Verdrietig voelt hij de uitdaging hem verlaten. Een verlangen naar meer omklemt zijn schreeuwerige gevoelens.

Wat zou zich achter die deur bevinden?

Hij weet het niet. Hij wil dat er iets doorheen komt. Hij wil iets voelen. Hij wil meer zijn. *Echt zijn.*

Genoeg!

Zijn handen schieten heen en weer. Lasers zoemen, lichten flitsen en sissende rookwolken stijgen op uit het niets.

Een compleet nieuw niveau!

In extase danst hij tussen commando's en inscripties en lacht. Zijn lach zwelt aan tot hij schudt als een krankzinnige, *bijna* ongecontroleerd.

De plotse verschijning van een wit licht legt hem het zwijgen op. Het schijnt zo fel dat zijn ogen er pijn van doen. Hij wil ze bedekken, maar zijn handen horen thuis op zijn instrumenten.

De intensiteit van de stralen vermindert en nieuwsgierig kijkt hij op.

Het is een iemand. Een persoon!

Voorzichtig beweegt hij zijn joystick en de gedaante komt dichterbij.

Het is hem gelukt!

Hij voelt zich God.

Hij frunnikt aan de riem om vrij spel te krijgen en duwt enkele monitors aan de kant om zijn schepping in volle glorie te kunnen aanschouwen, maar hoe hij ook zijn ogen

probeert scherp te stellen, het blijft een vage waas. Slechts de ronde vormen verraden vrouwelijkheid. Hij typt een code en de mistige identiteit strekt haar armen naar hem uit. Zijn hand ratelt als gek over de toetsen.

Bijna klaar.

De joystick verdwijnt. Alles staat zo ingesteld dat hij slechts zijn linkerhand nodig heeft om het programma onder controle te houden. Bevend steekt hij een arm uit, terwijl zijn ogen de monitor in de gaten houden. Deze climax mag immers niet vervliegen door een stomme fout. Hij huivert wanneer zijn vingertoppen haar huid raken. Hij wil naar haar kijken, maar kan niet. Zijn vingers voelen zijdezachte perfectie. De gedaante zegt niets en wacht geduldig.

Hij wil meer. Hij wil haar!

De witte schim legt haar hand op de zijne en hun vingers verstrengelen zich tot hun aanraking in een goddelijk aura rust.

Zeventig graden. De deur blijft gesloten. Hij is er bijna – hij voelt het!

Hij schept een huis. Een plaats voor hen twee in een droomwereld vol eeuwig geluk. Zij wacht geduldig. Alle schermen krimpen. Hij is zó goed geworden dat hij nauwelijks hulp behoeft om zijn wereld te besturen.

Ze komt dichterbij. De centimeters tussen hun verlangende lichamen slinken. Zijn hart hervindt de oude opwinding. Een siddering gaat door zijn lijf wanneer haar lichaam zijn borst aanraakt. Ze drukt zich dicht tegen hem aan en omarmt hem. Zijn adem weerkaatst op haar warme schouders. Over die schouder tuurt hij naar de laatste display en past nog wat details aan.

Bijna.

Bijna heeft hij alles wat hij wil. Bijna is hij alles wat hij wil zijn. Alleen het belangrijkste ontbreekt nog: de kers op de taart, de laatste omwenteling die van iets speciaals iets unieks maakt. Dat gemis kerft spottend in zijn ziel en hij vloekt om haar ondefinieerbaarheid.

Vijfentachtig graden. Ze wacht nog steeds. Zijn armen rusten op de zachte welving van haar rug, terwijl zijn ogen achter een cyberbril heen en weer flitsen. Zijn aandacht zou moeten volstaan voor het evenwicht van de creatie, maar zijn ogen branden van vermoeidheid.

Een klok tikt en hij kan ze niet stoppen. Knarsend komt de tafel tot stilstand. Zijn riem verhindert dat hij als een vod op de grond wordt gedrapeerd. Door de schok is zijn bril afgevallen. Machteloos tuurt hij naar zijn gebroken instrument op de grond. Zijn bleke vingers klauwen in de lucht naar de onbereikbare controle. De witte gedaante lost op in het iets. Een oneindig gemis nestelt zich wroetend in zijn bewustzijn.

De klok stopt met tikken.

Hij is leeg, alleen in de kamer. Nog steeds komt er niemand door de deur.

Alles wordt zwart.

Hij zou het zo overdoen. Helemaal opnieuw, net hetzelfde.

Althans bijna.

Dit keer zou hij zich niet laten afleiden. Ditmaal zou hij streven naar wat hem rechtmatig toebehoort. Hij zou dat ultieme gemis scheppen! Orde uit chaos! En dan meer chaos om nog grotere orde te kunnen creëren!

Hij zou precies diegene zijn die hij wil zijn! De punt van de piramide! Heerser over de onderlagen!

Een koude windzucht strijkt langs zijn gezicht.

Wat gebeurt er?

Zijn huid is bezet door kippenvel. Zijn ogen zijn gesloten. Zijn herinnering is verdwenen.

Waar is hij?

Hij beseft niets meer, behalve dat hij horizontaal op een metalen tafel ligt.

Met een schok zet de tafel haar kantelbeweging in. Paniek steekt de kop op.

Hij glijdt weg!

Zijn rechterhand vindt een riem.

Controle!

Twijfel overschaduwde zijn gedachten; de vertrouwde twijfel van de intuïtie. Logica delft het onderspit en met een bonzend hart lost hij de riem. Juiste beslissing of niet; een weldadige golf van bevrijding overspoelt hem.

Weekjes glijdt hij van de tafel. Zijn voeten raken de grond, maar zijn benen zijn te zwak.

Rillend en weerloos zijgt hij neer op de koude vloer. Tranen verschijnen in zijn ogen.

Zo kan het toch niet eindigen?

Met een schreeuw plant hij een trillende voet op de grond. Na herhaaldelijke pogingen mobiliseert hij ook het andere been. Koppig weigert hij steun te zoeken bij de tafel en hijst zichzelf tot een wankelstand.

Wonderbaarlijke en absolute overlevering.

Hij huilt van geluk en omarmt zijn vrijheid.

Eén stap, en nog één. Hij strompelt naar de deur en voelt aan de klink. Ze is niet op slot.

Hij opent de deur en stapt het licht in.